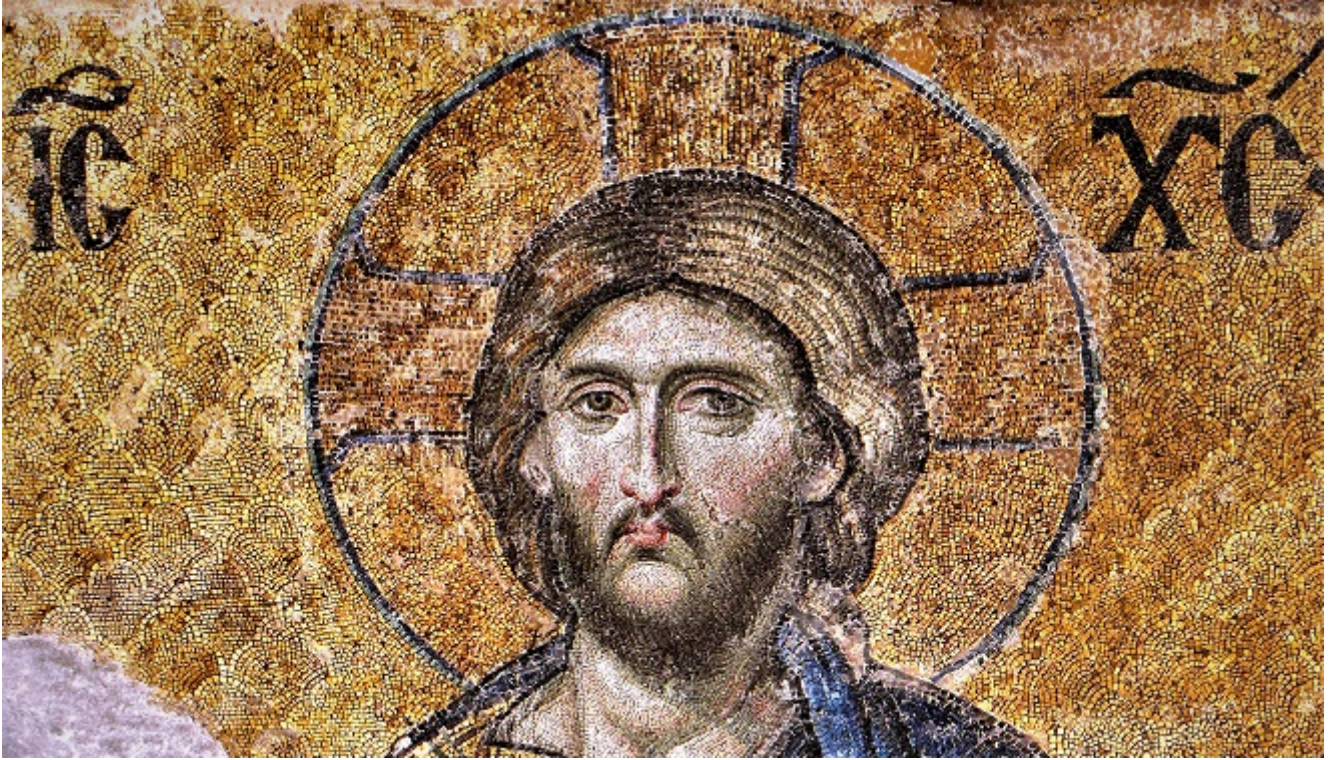
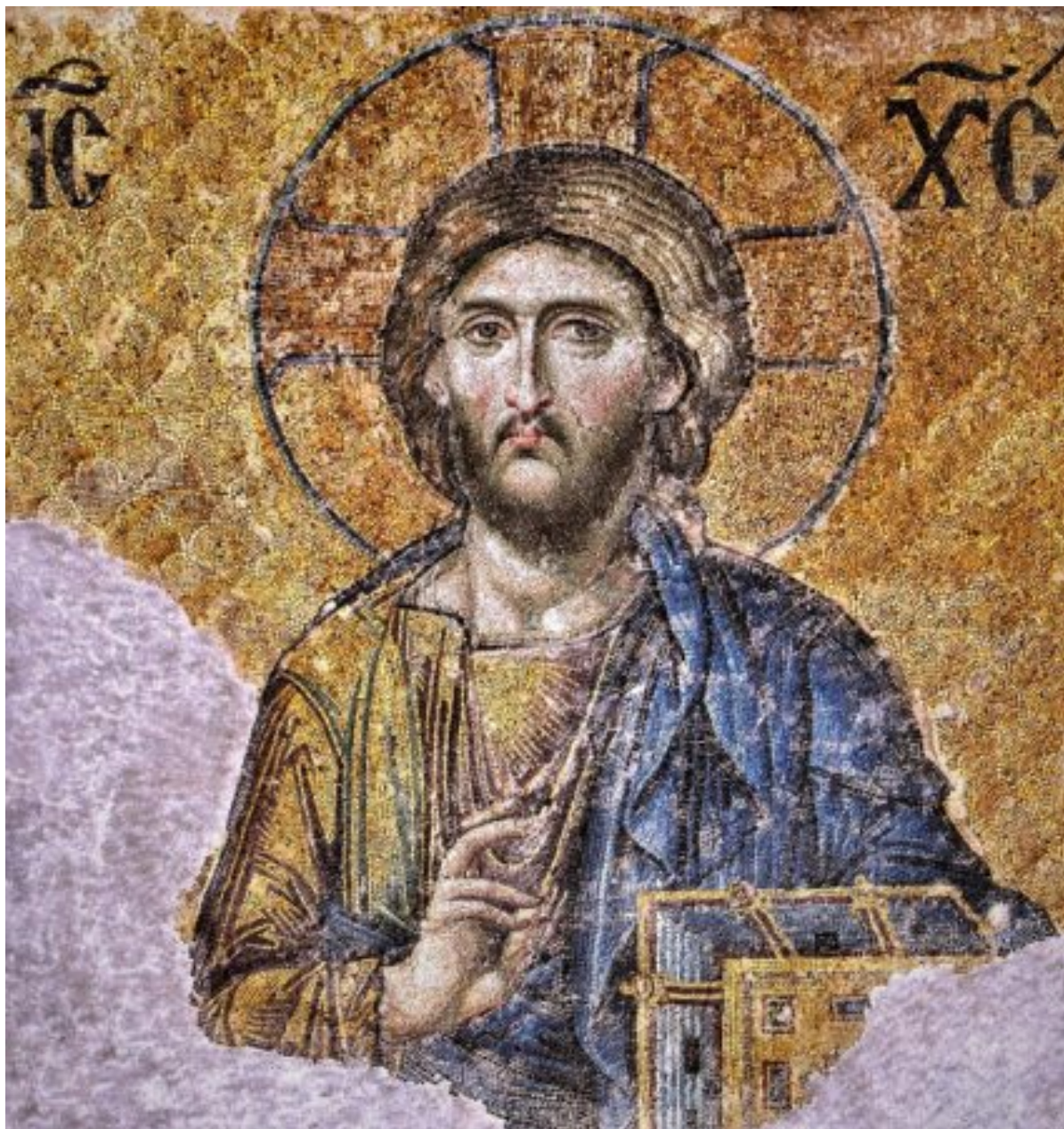

27 Απριλίου 2023

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, Η ειρήνη του Χριστού είναι χαρά, θάρρος, υγεία, ειρήνη και δύναμη!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Ιησούς Χριστός, (ψηφιδωτό), Αγία Σοφία Κωνσταντινούπολη.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=371036>

Ο χαιρετισμός του Χριστού όμως είναι διαφορετικός. Εκείνος δίνει αυτό που πραγματικά έχει. Η δική Του ειρήνη είναι η ειρήνη του Νικητή, που η νίκη Του είναι πλήρης, ολοκληρωτική.

Η ειρήνη Του επομένως είναι χαρά, θάρρος, υγεία, ειρήνη και δύναμη. Δεν δίνει την ειρήνη Του όπως κάνει ο κόσμος. Δεν τη δίνει απλά με τα χείλη Του, αλλά με την ίδια την ψυχή Του, με όλη Του την καρδιά και το νου, όπως η αγάπη δίνεται

στην αγάπη. Χαρίζοντάς τους την ειρήνη Του, τους μεταγγίζει μ' ένα μυστηριώδη τρόπο την ύπαρξή Του. Αυτή είναι «η ειρήνη του Θεού η υπερέχουσα πάντα νουν» (Φιλιπ. δ' 7). Τέτοια ειρήνη σηματοδοτεί τη βασιλεία του Θεού μέσα στην ψυχή του ανθρώπου. Τέτοια ειρήνη ήταν το μεσουράνημα, ο καρπός και το στεφάνι της πνευματικής ζωής των πρώτων χριστιανών. [Προεπισκόπηση αλλαγών \(ο ανοίγει σε νέο παράθυρο\)](#)

Με τον χαιρετισμό των μαθητών Του ο Κύριος θέλησε να τους πείσει πως δεν ήταν πνεύμα, όπως θα μπορούσαν να σκεφτούν κάποιοι απ' αυτούς εκείνη τη στιγμή (Λουκ. κδ' 37), αλλά πως ήταν ο αληθινός και ζωντανός Κύριος και Διδάσκαλός Τους.

«Και τούτο ειπών έδειξε αυτοίς τας χείρας και την πλευράν αυτού. Εχάρησαν ουν οι μαθηταί ιδόντες τον Κύριον» (Ιωάν. κ' 20). Γιατί ο Κύριος τους έδειξε τα χέρια και την πλευρά Του; Προφανώς επειδή αυτά είχαν δεχτεί στο σταυρό τις πληγές από τα καρφιά και τη λόγχη. Με το να τους δείξει τις πληγές Του ο Κύριος θέλησε να τους θυμίσει τι έγινε στο σταυρό και να τους πείσει πως ήταν ζωντανός. Να τους πείσει πως ήταν αυτός ο ίδιος. Ποιος άλλος θα μπορούσε να έχει τις πληγές αυτές στα χέρια και την πλευρά Του; Να τους θυμίσει πως θα 'φερνε τα σημάδια των πληγών ακόμα και τώρα που είχε μεταβεί στην αθάνατη δόξα, ως αιώνια μαρτυρία της αγάπης και του πάθους Του για το ανθρώπινο γένος.

Τότε λοιπόν, αφού οι μαθητές είδαν κι αναγνώρισαν τον Κύριό τους, χάρηκαν πολύ. Με την προνοητικότητά Του ο Σωτήρας μας τους είχε προφητέψει νωρίτερα ακόμα κι αυτή τη στιγμή της χαράς, όταν θα γύριζε για να συναντήσει τους μαθητές Του. Αυτό είχε γίνει λίγο πριν από το πάθος Του, όταν οι μαθητές ήταν περίλυποι. Εκείνος, που ως άνθρωπος την παραμονή του πάθους Του είχε μεγάλη ανάγκη από παρηγοριά, ξέχασε τον εαυτό Του κι αγωνιζόταν να παρηγορήσει τους λυπημένους μαθητές Του: «Και υμείς ουν λύπην μεν νυν έχετε· πάλιν δε όψομαι υμάς και χαρήσεται υμών η καρδιά» (Ιωάν. ιστ' 22). Τώρα, μπροστά τους, επαληθεύκε η θαυμαστή αυτή προφητεία. Οι θλιμμένες καρδιές τους γέμισαν ξαφνικά με χαρά ανεκλάλητη.

«Είπεν ουν αυτοίς ο Ιησούς πάλιν· ειρήνη υμίν. καθώς απέσταλκέ με ο πατήρ, καγώ πέμπω υμάς» (Ιωάν. κ' 21). Γιατί ο Κύριος λέει για δεύτερη φορά ειρήνη υμίν; Επειδή θέλει να τους οπλίσει με διπλή ειρήνη για τη μάχη που τους περιμένει, εκεί που τους στέλνει ο ίδιος. Τους δίνει πρώτα ειρήνη εσωτερική κι έπειτα ειρήνη εξωτερική. Με άλλα λόγια: ειρήνη με τον εαυτό τους και ειρήνη με τον κόσμο. Όταν λέει ειρήνη υμίν για πρώτη φορά, τους δείχνει πως Εκείνος, ο Κύριός Τους, ήταν μαζί τους σωματικά και ψυχικά.

Ήθελε μ' αυτό να τους πει: «Όταν έχετε πόλεμο εσωτερικό με τα πάθη, τους λογισμούς και τις εγκόσμιες επιθυμίες σας κι εγώ βρίσκομαι ανάμεσά σας -δηλαδή μέσα στις καρδιές σας- μη φοβάστε τίποτα. Εγώ είμαι η ειρήνη, ο Δημιουργός της ειρήνης στις καρδιές σας». Τώρα που τους στέλνει στον κόσμο -σε πόλεμο εξωτερικό, με τον κόσμο- τους χαιρετά ξανά και τους συνοδεύει με ειρήνη, ώστε να μην φοβηθούν τον κόσμο, αλλά να είναι καρτερικοί στην πάλη και να σπέρνουν την ειρήνη στις καρδιές των ανθρώπων.

Τους χαρίζει ειρήνη υπεράφθονη, γιατί δεν είναι μόνο για τη δική τους ανάγκη. Πρέπει να τη μεταφέρουν και σε άλλους, όπως τους είχε προφητέψει νωρίτερα: «εισερχόμενοι δε εις την οικίαν ασπάσασθε αυτήν λέγοντες· ειρήνη τω οίκω τούτω. εάν μεν η οικία αξία, ελθέτω η ειρήνη υμών επ' αυτήν· εάν δε μη η αξία, η ειρήνη υμών προς υμάς επιστραφήτω» (Ματθ. ι' 12-13).

Η διπλή ειρήνη μπορεί να ερμηνευτεί και ως δόσιμο της ειρήνης στην ψυχή και το σώμα, όπως υποστηρίζουν κάποιοι από τους άγιους Πατέρες. Όμως η ειρήνη του σώματος και η ειρήνη του κόσμου αντιπροσωπεύουν την ίδια ειρήνη, αφού τι άλλο είναι ο κόσμος, παρά «η επιθυμία της σαρκός και η επιθυμία των οφθαλμών» (Α' Ιωάν. β' 16);

Αφού τους όπλισε με πλούσια τη διπλή αυτή ειρήνη, ο Κύριος τους στέλνει στον κόσμο. Με ποιο τρόπο τους στέλνει; «Καθώς απέσταλκε με ο πατήρ, καγώ πέμπω υμάς» (Ιωάν. κ' 21). Ο Θεός έστειλε τον Υιό Του από αγάπη προς εκείνους που τον έστειλε. «εν τούτω εστίν η αγάπη, ουχ ότι ημείς ηγαπήσαμεν τον Θεόν, αλλ' ότι αυτός ηγάπησεν ημάς και απέστειλε τον υιόν αυτού ιλασμόν περί των αμαρτιών ημών» (Α' Ιωάν. δ' 10).

Από την αγάπη Του για το ανθρώπινο γένος τώρα, ο Κύριος Ιησούς στέλνει τους μαθητές Του. Ο Πατέρας έστειλε τον Υιό Του στον κόσμο με δύναμη κι εξουσία. «Πάντα όσα έχει ο πατήρ εμά εστι» (Ιωάν. ιστ' 15), είπε ο ίδιος. Κι αλλού πάλι: «Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου» (Ματθ. ια' 27).

Ο αναστημένος Κύριος δίνει στους μαθητές Του δύναμη κι εξουσία να λύνουν και να δένουν, όπως αποδείχτηκε λίγο αργότερα. Είπε ακόμα ο Κύριος πως τον έστειλε ο Πατέρας όχι για να κάνει το δικό Του θέλημα, αλλά το θέλημα του Πατρός. Με τον ίδιο τρόπο ο Υιός τώρα στέλνει τους μαθητές Του όχι για να κάνουν το δικό τους θέλημα, αλλά το δικό Του.

Ο Υιός στάλθηκε από τον Πατέρα στη γη, όμως ούτε για μια στιγμή δεν χωρίστηκε από τον Πατέρα. «Ότι μόνος ουκ ειμί, αλλ' εγώ και ο πέμπσας με πατήρ» (Ιωάν. η' 16). Με τον ίδιο τρόπο τώρα ο Υιός στέλνει τους μαθητές Του στον κόσμο αλλά

τους υπόσχεται πως θα είναι μαζί τους «έως της συντελείας των αιώνων» (Ματθ. κη' 20).

Και για να διδάξει την ταπείνωση στους υπερήφανους κι απερίσκεπτους ανθρώπους, ο Υιός αποδίδει όλα τα έργα Του (βλ. Ψ. ε' 19) και τη διδασκαλία Του (βλ. Ιωάν. ζ' 16) στον Πατέρα Του. Στους μαθητές Του διδάσκει την ταπείνωση, λέγοντας: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιωάν. ιε' 5).

Τους στέλνει όμως και ως πρόβατα εν μέσω λύκων, όπως στάλθηκε κι ο ίδιος. Οι ίδιοι οι μαθητές ήταν μάρτυρες για τον τρόπο που οι αμαρτωλοί ούρλιαζαν σαν λύκοι τις τελευταίες μέρες Του, για τη λυσσώδη κι αιμοδιψή επιθυμία τους να τον βασανίσουν έως θανάτου. Τώρα όμως είναι μπροστά τους, ζωντανή μαρτυρία πως, όταν οι αμαρτωλοί είτε αυτοχειριάζονται είτε σκοτώνουν κάποιον άλλον, πάντα τον εαυτό τους σκοτώνουν, όχι τον άλλον. Η νίκη Του είναι βεβαίωση της δικής τους μελλοντικής νίκης.

«Και τούτο ειπών ενεφύσησε και λέγει αυτοίς· λάβετε Πνεύμα Αγιον· αν τινων αφήτε τας αμαρτίας, αφιενται αυτοίς, αν τινων κρατήτε, κεκράτηνται» (Ιωάν. κ' 22-23). Είδαμε πως ο Κύριος πρώτα όπλισε τους μαθητές Του με ειρήνη και μετά στερέωσε την πίστη τους. Παραλλήλισε την αποστολή τους με τη δική Του και τους έστειλε με τον ίδιο τρόπο που είχε στείλει και τον ίδιο ο Πατέρας. Τώρα βλέπουμε πως τους οπλίζει με δύναμη κι εξουσία. Τους έδωσε δύναμη με την πνοή Του και εξουσία με τα λόγια που τους είπε. Εκείνος που ανακαίνισε τον κόσμο, ήταν και ο Δημιουργός του.

Όταν ο Θεός έφτιαξε τον άνθρωπο από τον πηλό της γης, «ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής, και εγένετο ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν» (Γεν. β' 7). Ο ανακαινιστής του κόσμου ενεργεί τώρα με τον ίδιο τρόπο. Έδωσε πνοή ζωής στους ανθρώπους που η αμαρτία τους είχε κάνει αδύναμους. Με τη ζωοποιό πνοή Του αναγεννά, ανακαινίζει και ανασταίνει εκ νεκρών τις αναίσθητες ψυχές των ανθρώπων που είναι δεμένες στη γη. Ο Κύριος ενεφύσησε στους αποστόλους και είπε: Λάβετε Πνεύμα Άγιον.

Αυτή είναι η πρώτη χορηγία του Αγίου Πνεύματος.

Συνεχίζεται

Από το βιβλίο του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Αναστάσεως ημέρα, Από την Κυριακή του Πάσχα ως την Πεντηκοστή, Ομιλίες γ'», μετάφραση, επιμέλεια Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2011.

PERMANENTLY_REMOVED